

EGYETÉRTÉS

POLITIKAI ÉS KÖZGAZDASÁGI NAPILAP.

Szerkesztői iroda: Budapest, IV. hímző-utca 1. sz. ... Kiadó hivatal: Budapest, IV. hímző-utca 1. sz.

Előfizetési díj: Vidékre postán vagy helyben házhöz hordva: Egy évre ... 20.- ... Félévre ... 10.- ... Negyedévre ... 5.- ... Egy hóra ... 1.50

TÁVIRATOK.

Bécs, apr. 28. („Bud. Corr.“) A magyar és osztrák miniszterek ma délelőtti értekeztek Andrássy grófnál. Délután félkettőtől négy óráig ő felsége elnöklése alatt minisztertanács volt, melyen csak Andrássy Gyula gróf, Bylandt gróf, Hoffmann báró, Auersperg herceg, Tisza, De Pretis és Széll vettek részt, miután ma inkább a munka-programm megállapításáról volt szó.

Pétváry, apr. 28. Az „Ag. Russe“ mondja: helytelen azon állítás, mely szerint Németország közbenjárása meg hiúsult volna, elérte célját azáltal, hogy utat egyengetett a kabinetek közti eszmecserére, mely még folyást tart. A rodostoi muzulman felkelés bizonyosságul szolgál arra nézve, mi helyes volt a san-stefnői határ kijelölés, mivel ezen kerület nem kebleztett Bulgáriába, minthogy abban a mohamedánok többségben vannak.

London, apr. 28. „Reuters Office“ jelenti Konstantinápolyból 27-éről: a felkelők Filippopelnél az orosz táborra rontottak, azt meglepve, ott 1000 foglyot ejtettek, 4 ágyút és igen sok lőfegyvert vettek el. A rasloki pomákok 10 bolgár falut gyújtottak fel és most Somakov felé nyomulnak. — Onou a portáak azon tanácsot adta, kinnál meg a felkelőket fegyverszünettel és ígéren nekik büncsesanatot ha magukat megadják.

Pétváry, apr. 28. A „Regierungsbote“ a kinevezések hosszú sorozatát közli, ezek közt Miklós és Mihál nagyhercegekét táboranságra, Miklós nagyherceg visszahívott a főparancsnokságtól főparancsnokká, Nepokojszki tábornok főparancsnokká, Nepokojszki tábornok főparancsnokká, Nepokojszki tábornok főparancsnokká.

Bécs, apr. 28. („Bud. Hir.“ sürgönye.) A mai lőversenyt a Welter-Stakes (300 ft nyitotta meg. Négy lőpót a sira és elsőnek Esterházy Miklós gróf „Rudi“-ja, másodiknak Festetics Pál gróf „Erzi“-kanczaja, mely a legutóbbi bécsi versenyben első díjat nyert. — A totalisuten-díjban (1000 ft) az első Szekler János gróf „Altona“-ja, második Henkel gróf „Oroszvár“-ja; Wild Rower visszatartotta. — Az első versenyben jutott 4 lő, első lett „Imperial“, második Esterházy Miklós gróf „Ocarina“-ja. — A vizsgaversenyben 10 lő, közül Apponyi A. gróf „Blankes“-e elsőnek, Czvetwytzky hg. „Hirók“-e másodiknak ért be. — Az akadályversenyben (800 ft) Queen Bess első, Esterházy Miklós gróf „Veidingau“-kanczaja második. — Végül a lovagló akadályversenyben 7 versenyző között elsőnek ért a célhoz Vacano kapitány „Taborit“-je, mely a prágai akadályversenyben második s a soproni akadályversenyben első volt; — második lett Wimpfen főhadnagy „Nefeles“-kanczaja.

Budapest, april 28.

Egy osztrák hang a personalunio mellett. A „Deutsche Zeitung“ legutóbbi számában az osztrák parlament egy tekintélyes tagja báró Walterskirchen Robert az Ausztria és Magyarország közti viszonyok jövőendő alakulásá-

ról elmélkedik. Elmékedéseinek eredménye azon következtetés, hogy miután a centralistikus tervek nem valósíthatók s miután a jelen dualistikus szervezet sem az egyik, sem a másik fél igényeinek nem felel meg, nem marad egyéb hátra, mint kezdet nyújtani a szövetségre a personalunio magyarországi pártjának. Midőn örömmel üdvözöljük azon tény, hogy végre akadt egy osztrák párt, mely lemond a „Gesamt-Oesterreich“-valóságának tervéről, s mely a centralistikus törekvések helyett azon elvet tűzi ki zászlójára, hogy legyen kiki úra maga saját hazájában, az osztrák Ausztriában s a magyar Magyarországon, — ezáltal csak egyszerűen constáljuk az osztrák „haladó párt“ programjának ezen kijelentésbe tett átállítását, mint világos cáfolatát azon állításnak, hogy pártunk programja alkotmányos uton a törvényes korlátokon belül nem valósítható.

A delegációk az új Presse értesülése szerint május 8-ika vagy 10-ikére fognak összehívattatni. Végleges megállapodás azonban ez irányban még nem hozott, az ő felsége elnöklése alatt tartandó közös minisztertanács fog erről határozni. E közös minisztertanács valamelyikében Andrássy gróf külügyminiszter felvilágosításokat fog nyújtani a külügyi helyzet felől is.

A bécsi tanácskozásokot aggodó figyelemmel kell kísérenünk. Ugy a bécsi, mint a budapesti felhatalos sajtó nyilatkozatai után attól kell tartanunk, hogy a kiegyezés alkudozások a magyar kormány újabb engedékenységének árnyékát érnek. A Tisza cabinet az alkudozások sikeretelensége által nem akar igazat szolgáltatni azon állításunknak, hogy az Ausztriával való közöségi alapján mindkét fél igényeit kielégítő, mindkét fél érdekeit szem előtt tartó kiegyezés nem lehetséges. A Tisza cabinet inkább kész „minden áron“ kiegyezkedni, semhogy ezen állításunk igazságát beismerje. S csak ilyen „minden áron“ való kiegyezés vezetne el a hosszú alkudozások befejezéséhez, a fenntörő differenciák csak is a Tisza kormány újabb engedékenységé által egyenlíthetők ki, mert az osztrák miniszterek szívóknak viselve hazájuk érdekeit nem oly könnyen engednek. Az új Presse már is jelenti, hogy az osztrák miniszterek azon reményben kezesítették magukat, hogy a 80 millió s ban a k a d ő s s á g kérdésében meg egyezés fog létesülni, s hogy a magyar kormány engedékeny lesz a szövetség új oszlatására iránti követelés tárgyában is. Féltünk, hogy az osztrák miniszterek reménye teljesedni fog, s ezen féltünk nem alaptalan.

A kereskedelmi miniszter a községi előjárók és közjegyzőknek gyám- és gondnokvisz, újonczosai, szegényeségi és büntvényekben, továbbá szökevények nyomozása iránt a közszolgálat érdekében a felkészi hivatalokkal, mint az anyakönyvek vezetőivel váltott levelei számára — ha azok „gyám“-stb. ügyben közszolgálatban portmentes“ záradékkal vannak ellátva, díjmentességet engedélyeztet.

Budapest, april 28-kán.

Német és Oroszország egész Európát igen együgyűnek tartja, midőn újságai jól elakarja hitetni vele, hogy a dolgok úgy állanak, hogy még van reményeség a béke, hogy Oroszország és Németország egyebet nem kíván, mint a nemzetek boldogságát s több eféle humbergal igyekszik elalattani a könnyen hívők, kiknek száma azonban napról-napra gyérül, míg azoké, kik európai háborút már évek óta megjósolták, új meg új proszélytárat nyer. Alig képzelték, hogy létezik a világon oly verszonzás lény, ki a háborus kilitásokban gyönyörködne, de más részről azt is be kell látni mindenkinek, hogy ha ezen háboru semmi este ne lenne elkerülhető, akkor kell annyi önmegtartózással bírnunk, hogy legalább utódainkat kíméljük attól meg, s

batrán tul essünk azon katasztrófán, mely, mennél továbbra halasztatik el, annál nagyobb sulyal fog Európára nehezéni, mivel fegyveres békét, kielégíthetlen aspirációkat szülné, nem eredményezhet tartós békét és végkép elkoldusítja világ részünket.

A dolgok folyamából három axiómává vált igazság fejlődött már eddig, az első az, hogy Németország Muszkaországgal egy köpenyeg alatt van, második az, hogy csakugyan kell létezni angol-francia szövetségnek, harmadik, hogy Ausztria-Magyarország még most sincs tisztában politikájával.

A congressus, conferentia, ismét congressus, azután előconferentia, mediatio, együttes visszavonulás s: tudja az ég még hány különféle terv fogamzott Bismarck herceg agyában — és egyedül arra volt kiszámítva, hogy a krízis elhárítsák. Anglia mind ezen ajánlatokra válaszolt úgy, mint válaszolat az, ki előre kiszámította, mennyit engedhet s hol állapodhat meg. Orosz és Németország az azt hitték, hogy idő nyereséssel dolguk jobbrafordul, de hypothesisok építvén, mindenben csatlakoztak. Oroszország napról napra jobban érzi kimerülését, a hadsereget pusztító körök, a rhodopei lázadásokra, Románia ellenszavazására, a hasok zendülésére, hitele vesztésére Európa előtt és még Andrássy haborúaira sem volt elkészülve; az hitte, hogy minden úgy fog menni, mint a jól megfontolt kerék tengelye körül s ime mind másképp fordult. Az a pathikus angol napköznap macsul és komolyan veszi a dolgot s nem akar tréfát érteni. Andrássy sem hallja örömet, ha mindig azt mondják neki, hogy Goresakoff és Bismarck czipelik őt orránál fogva tükön bokron keresztül, a románok hátlatlanok, mert azt tartják, hogy Bessarabia még is többet ér, mint a titulus sine vitulo függetlenség, melyet tetleg amugy is bírtak, s arról is kezdenek már meggyőződve lenni, hogy úgy tehetetlen szultán és demoralizált udvar meg egy nép, mely nem akar meghalni, egy megcsontított, de még egészen meg nem tört hadsereg, két különböző dolog ám.

Az utolsó tromfot, melyet Németország kijátszott, az együttes visszavonulás, az Anglia még nagyobb tromfát tette vissza, midőn Németország nyakába tolt a garantiát, hogy az oroszok nem fogják elfoglalni Konstantinápolyt, erre Németország megretírt, mi egyebiránt annál csodálatos, mivel bizony Bismarckra is rá fért volna egy hitsszeggel több; ő hihetőleg csak azért retírt, mert saját bőre biztonságá jött volna kérdésbe, mivel mi tagadás benne, igen jól fel fogja ő is, hogy az Oroszország ellen már létre jött coalitio új gy fordult volna Német-Oroszország ellen, s ő is úgy hiszi, hogy sok tud disznót győz, ha ezek párosan vannak is, de egyike már agyart veszté s szárazabb vérzik, emellett sántikál is.

Ezen javaslatra Anglia még másképp és igen sajátzserűleg válaszolt, visszavonulása helyett 3 pánczélahoz küldött Konstantinápoly alá. Az oroszok igen jól tudják ennek jelentőségét maguknak megmagyarázni, hogy ez annyit tesz, minthogy nekik el van zárva az utjuk arra nézve, hogy hadseregeket vízi uton is elmozdítsák s most egyedül Románian át tehetik azt, ha majd monarahnak is zsebében tartja kezét, mint eddig tette. A nagy kapu már el van csukva orruk előtt, a hátulsi ajtó maradt csak nyitva, ha ezt is elrekesztik, akkor majd csak egy palánkyilás marad számukra.

De nem csak a Fekete, hanem a Balti tengert is elrekesztik zárnak az „rulle Britanniasok“. Ez már Németország számára sem tetszik. Most a skandináv királyoknak kezd hízlelni, a svéd királyt már 23-ikára várta a dán királyhoz pedig elküldött a nagy hallgatást, Moltték, de sem svéd király meg nem érkezett meg, sem a dán nem ígért meg semmit.

A huzavona épen Anglia malmára hajtja a vizet, ha még maga nem visel is háborút, viselteti azt másokkal, a rhodopei felkelőkkel, a Batum vidéki lakozsokkal s most már azt is írják

a lapoknak, hogy Macedonia és Albánia hemzseg az angol emissáriusoktól, s hogy ugyan azon görögök, kik még nem régebben Oroszországtól föllázították a törökök ellen, nem sokára együtt fognak a muszák ellen harcolni az oroszok ellen.

Konstantinápolyban az orosz armánykodás által Lavard távolléte alatt teremtett muszka érzelmi kabinet pedig már bomló félben van, a miniszter elnök Sadyk pasa már le is köszönt, a többiek leköszönése pedig minden órára várható.

Mind ezen nagy eseményekkel szemben Európában csak egy hatalmasság van, mely oly nyugodtan tekint azokat, mintha Chinából kandikálna ide. Ausztria-Magyarország mit sem tesz. Andrássy altábornagy egyenruhájá gombjait számgolja s magában dünyög mint lány légyott előtt: menjek, ne menjek actio? Bosznia és Hercegovina időről-időre fölszökdécselnek eszében, mint Descartes örögdögölése a légnymás alatt a palackban. Már a „Pester Lloyd“ is kezd csodálkozni ezen télienségen, meg nem foghatja, hogy Anglia, melyet a muszka terjeszkedés nem érint oly közölről, mint Ausztriát, már annyira előre haladt, a Ballplatzon és a Hofburgban pedig csak tartják a miniszteri tanácskozások, de miről, azt senki sem tudja, talán még magok a miniszterek sem.

Kéves nap múlva a parlament Angliában ismét létezni fog a hűségi szándék után s ekkor a rendkívüli hitel kérdése fog tárgyalatni, hogy az ép úgy fog a nemzet és parlament által megszavaztatni, mint az első 6 millió font sterling, az már kérdés alá sem jöhét.

Most csakugyan kisl, hogy gróf Zichy csakugyan intézett kérdést a portához Bosznia és Hercegovinának az osztrák seregek általi megszállása iránt. Ezen lépést az osztrák és a török hivatalos lapok egyformán hazudolták meg, az utóbbiak gróf Zichy kivánságára tették ezt. Ausztria tehát csakugyan nem bír isten hozzádat mondani ezen eszevesztett eszmének, mely ellen Ausztria, német és magyar lakosai egyiránt tiltakoztak.

Épen most vesszük a hírt, hogy Törökországban sikerült egy compromissumot Anglia és Oroszország közt létrehozni, mely alá is fogna holnap iratni: e szerint az oroszok Drinápolyig az angolok Galipoliig vonulnának vissza, de ha csak ugyan Lavard ínyesembe beleegyezését adta, azal nem vesztélyeztetni az angolok helyzetét, mert a hajóraj e szerint még is a Márvány tengerben marad s arra, hogy ismét Konstantinápoly alatt terepljen, nem szükséges többet gőzerejét mint legfeljebb 10—12 óráig, míg az oroszok, noha Drinápolyt sül Lulé Burgas nincs messzebb Galipolinál, sokkal több időt igényelnének a helyszínre megjelenésére. Azonban ezen hír még megerősítésre vár s azt alig merjük feltételezni.

Nem kevésbé meglepő egy a „Daily Telegraph“ által közölt hír, mely szerint a keresztény görög lakosok Thraciában a mozli-mekkel közösen harcolnak az oroszok ellen, hogy a felkelők mindinkább szervezkednek, Hussi m pasa parancsnoksága alatt.

A vilákiállításból.

— Saját levelezőnkől. —

Páris, április 24.

de Mars-ot, merész állításnak vette volna, ha azt mondja valaki, hogy e pusztá téren két év múlva egy város fog föllemelelni. A Trocadero, melynek neve régekte Chaillot dombja volt, csak ezéltől két évvel is egy zöld pázitos lejtő képezett, mely a 1867-iki kiállítás alatt ugyan a Szajnáig nyult. Az 1867-iki kiállítás alatt ugyan meglehetősen változóan ment át és akkor még place du roi de Rome-nak nevezték, de a kiállítás után ismét annyira renome váltak, hogy azóta hajdani pusztaságánál egyebet nem lehetett rajta találni. A Szajna felől eső lejtője egy terjedelmes pázitos képezett, melynek közepén egy a Szajnáitól fel vezető 70 lépés magasságú és 48 meter szélességű felmenet volt.

AZ „EGYETÉRTÉS“ TÁRZÁJA.

Egy büntörténete.

— Hugo Viktor legújabb regénye. —

MÁSODIK KÖTET.

(10-ik folytatás.)

„A légszesztőveket nem rombolták el, hogy a lakóknak kárt ne okozzanak; melegekedtek azaz, hogy a portásoktól a légszesztő kulsáit, és a kámpa gyújtóktól a légszesztőket elszedték. Ily módon hatalmukban állott a városrészt kiválgatni, vagy sötétségben hagyni.

— Minden. — Tehát bátorság! mondam és kezét szoritottam e nemes harcosokkal. Jelentést tettek a lefolyt eseményekről. A municipális gárda egyik katonája puskagyógyvert egyen egy haladói sebesült. Egy csinos fiatal leány utközben a torlasz mögé menekült; az elrémült hajadon körülbelöl egy óráig időzött ott. A veszté elmulvált a torlasz parancsnoka „legvénebb emberével“ kísértete hazá.

— „Tározóban valék, midőn foglyot vezettek elém; azt mondkák, „kém“. El volt készülve reá, hogy agyonlövök; én szabadon bocsátám.“

A Pagevin-utcai torlasznál Bancel-lal találkoztam. Kezét szoritottunk.

— Vajon fogunk-e győzni? kérdé.

— Győzni fogunk! válaszolék.

Alig kételkedünk e perczben e fölött.

— Ó de Flotte minden áron vissza akartak kisérni, mert tartották tőle, hogy azon zászlóalj, mely a bank őrizetével volt kirendelve, utközben le talál tartóztatni.

— Hideg, ködös nap volt; alig lehetett pár lépésnyire látni. E homály azonban nekünk szolgált.

A Vrillière utca sarkán lovas csapatallal találkoztunk, mely néhány tisztből állott; önökön, félig katonai félig polgári öltönyben, egy férfi lovagot, kinek testét katonai felöltő fedte. Flotte karomat érintette, és suttogva kérdé:

— Ismeri Fialint?

— Nem ismerem!

— Láttá már őt?

— Nem.

— Akarja látni?

— Nem!

— Nézzon oda!

Oda tekintettem.

Ez ember csakugyan előttünk haladt el; ő lovagolt a tiszték élén. A bankból jött. Lehet,

hogy újabb kényszerkölcsönt kötött. A kapuk előtt ácsorgó emberek kíváncsian, harag nélkül néztek utána. Egész meglepésben magán hordta a szemtelenség bélyegét. Időről-időre visszafordult, és környelével néhány szót váltott. E lovas csapat gondatlanul haladt tovább a kőd és sár közepe. Fialin hasonlított oly emberhez, ki az elkövetett bűnnel szemben még hetvenkedni. Lenézte a mellette elhaladókat. Nemes lovon ült, és a szegény pára büszkélkedni látszott. Fialin mosolygott. Kezében tartotta a lovagostort, melyel arczul kellett volna őt tütni.

Elitávozt; soha többé nem láttam.

Bancel és de Flotte csak akkor hagytak el, midőn meggyőződtek, hogy bérkoscsimban helyet foglaltam. Hú kocsiom a Vrillière utcában várt reám, és visszavit a Richelieu utcába, 15-ik szám alá.

A Meslay-utcai torlasz.

A szent Márton-utczában az első torlaszt a Meslay utca bejáratánál építették. Feldöntöttek egy terhes szekeret, az utczát ázt keresztbe fektették, és a kövezetet felszakgatták; e még a gyalogjárda kövezetét sem kímélték. E torlasz, mely az egész felzárt utca védelmi vonalának főpontja volt, csakis rövid ellenállási képességgel bírt. Legerősebb pontján is legfeljebb ember magasságny volt; egy harmadrésze pedig alig ért térdig. — Elég jó arra, hogy meghaljunk e helyen, monda egy gamin, ki serényen hordozta a torlaszra a felszágatott kövezetét. Körülbelöl százan lehettek a fegyveres védők. Kilencz óra felé a katonaság mozonni kezdett. A Marulaz dandár elfoglalta a boulevard felől az utca szegletét. A szent Márton kapu előtt felállították egy ágyút, mely az egész utczát uralta. A két ellenséges tábor egy ideig hallgatagon farkasszemet nézett, mielőtt összeütközött volna; a katonaság a torlasz mellől kivuló puskacsövekkel, a torlasz védői pedig az úgy torkával kaczerkóztak. Ezalatt kiadták a rohamra a parancsot. Megkezdődött a tüzelés. Az első ágyugolyó hirtelen a torlasz mögött „csapot“ le, és egy arra menő nőt talált melbe. Rögtön meghalt. A tüzelés, a nélkül, hogy a torlasznak ár-

tott volna, mindinkább élénkebb lett. Az ágyú sokkal közelebb volt, semhogy a torlasznak árt-hatott volna.

A torlasz védői, kik még egyetlen embert sem vesztettek, minden ágyugolyót, mely fejk fellett értől, „éjen a köztársaság“ kiáltással fogadták; a lövéseket azonban nem viszonozták, mert kevés volt a töltenyök, és kíméletesen bántak velük. Ezalatt a 49-dik ezred zárt sorokban közeledett.

A torlasz tüzet adott. Az egész utca füst-jellegbe borult, melynek eloszlása után körülbelöl látni; a katonák pedig a házak mellett teredelőn futottak vissza. A torlasz parancsnoka kiadta a rendeletet: — Miután szaladnak, ne löjjetek; egyetlen tölteny se vesztítsd hasztalanul.

Az utca néhány perczre kifürlt. Az ágyú újra tüzelni kezdett. Két percznyi időközben egy-egy ágyulóvész esett, de egy sem talált. Ezalatt a torlasz parancsnokához egy férfi közeledett, kinek vadászpuska volt kezében: — Szereljük le az ágyút. Lőjűk le a tüzekeket.

— Minek? válaszolt mosolygva a parancsnok. Miután nem tesznek kárt bennünk, hagyjunk a békét nekik.

A házsorok mögött, melyek a szent Márton téren felállított katonaságot fedezték, tisztán volt hallható a riadó, melyből újabb rohamra lehetett következtetni. Előre volt látható, hogy e második roham diühös és kétségbeesett leend. De az is előre volt látható, hogy e torlasz estele után az egész utca a katonaság kezébe kerül. A többi torlaszok még ennél is gyengébbek voltak, és még kevesebb védőjük volt. A polgárok lehozták ugyan puskáikat, át is adták, de azal visszaverték házaikba. Azt megtették, hogy utczájokat e forradalmi harcra kikélesztették.

Az egész utca e főpontját, e torlaszt, minden áron a lehető legtovább kellett védelmezni. De hogyan? És miként? Egy embernek alig volt két töltenyéd többje.

Löszerkészletök hirtelen és váratlanul meg-

szegény fin! Nos, de legalább puskám van.

Kiüritették a katoná tarisznyáját és töltenyeken — száztvenet találtak nála — megosztottak. Két tizfrankos aranyat, tehát két napi szoldot, is találtak nála. A kövezetre löktek; senki sem vette föl.

A töltenyek kiosztása közben folyton hangoztatták: Éljen a köztársaság! Ezalatt az ostromlók az ágyúk mellé karczósi is állították fel.

(Folytatás következik)

Tissié Péter nevű ifju munkás, — (megvezethető, mert meghalt) szabad óráiban költészetet is foglalkozott; a reggeli órákban a torlasz építésénél is segített, de midőn a tüzelés kezdődött, eltávozt, mert nem adtak neki puskát. A torlasz védői azt mondták egymást közt: Félti a börtöt!

Tévedtek, mert Tissié nem volt gyáva.

Ott hagyta a torlaszt.

Catalani késen kivül nem volt egyebe; minden eshetőségre nyitva kezében tartotta és neki indult. A mint a Saint-Sauver utczából kilépett, egy elhagyott utca sarkán, melynek összes ablakai zárva voltak, őrtálló katonától látott állni, ki valószínűleg felalálva körkötben levő őrágg által lett itt felalálva. A katoná felhúzott fegyverrel, lövére készen állott.

A mint Tissié Péter lépteit meghallotta, reákiáltott: — Állj! Ki vagy?

— A halál! válaszolt Tissié. A katoná reá lött, de elhibázta, mire Tissié redarohant, és egyetlen szurással letéritezte úgy, hogy a katonának száján ömlött a vére.

— Nem tudtam, hogy jók vagyok, jegyzé meg Tissié, és hozzátette: — Jerünk a kórház felé. A katonát vállára emelte, puszkáját a földről felvette és visszatért a torlaszhoz.

— Sebesültet hozok, monda.

— Halottat, kiálták bajtársai, mert a katoná már kiadta léktét.

— Gyálzatos Bonaparte, kiállott fel Tissié. Szegény fin! Nos, de legalább puskám van.

Kiüritették a katoná tarisznyáját és töltenyeken — száztvenet találtak nála — megosztottak. Két tizfrankos aranyat, tehát két napi szoldot, is találtak nála. A kövezetre löktek; senki sem vette föl.

A töltenyek kiosztása közben folyton hangoztatták: Éljen a köztársaság! Ezalatt az ostromlók az ágyúk mellé karczósi is állították fel.

(Folytatás következik)

